

Arrest

nr. 92 084 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. JACOBS *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft op 8 mei 2012 zowel de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 *ter* ingediend op 22 maart 2011, als de aanvraag ingediend op 8 mei 2012 onontvankelijk verklaard. De beslissing tot ontvankelijkheid van de aanvraag ingediend op 22 maart 2011 maakt het voorwerp uit van huidige procedure.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 9 TER VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE WET BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, DD. 15 DECEMBER 1980, B.S. 31 DECEMBER 1980 (AFGEKORT VREEMDELINGENWET); SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.; SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN; SCHENDING VAN HET ALGEMEEN BEGINSSEL VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT; SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR; SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSP LICHT; MACHTSMISBRUIK. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dd. 8 mei 2012 dat (...). De verwerende partij baseert zich hiervoor op het verslag van de arts-adviseur dd. 7 mei 2012 (stuk 3). Overeenkomstig artikel 9 ter, § 3, 4 ° van de Vreemdelingenwet (ingevoegd door de Wet van 08.01.2012 (13.S. 06.02.2012) kan de ambtenaar geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde die in zijn advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk verklaren. De bestreden beslissing is een schoolvoorbeeld van steeds terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Immers, het gaat hier om een prima facie beoordeling waarbij de bedoeling bestaat de aanvraag reeds onontvankelijk te verklaren wanneer de ambtenaar - geneesheer vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont. De gedachte van de wetgever bestaat erin om bijvoorbeeld ‘een ontstoken teennagel’ of ‘banale neusverkoudheid’ van de medische regularisatie procedure uit te sluiten. (...). In casu is er absoluut geen sprake van een ziekte die een manifest gebrek aan ernst vertoont. De verwerende partij heeft slechts een héél oppervlakkige prima facie toets uitgevoerd. Verzoekende partij lijdt aan een ernstig post traumatisch stresssyndroom. Dit werd eveneens door psychiater P. D. (stuk 4). (...). Ook uit objectieve informatie blijkt duidelijk dat de aandoening waar verzoekende partij aan lijdt, zeer ernstig is. (...). de verwerende partij enkel een prima facie beoordeling dient uit te voeren, heeft verwerende partij wel de plicht om omzichtig en zorgvuldig te werk te gaan. Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 15 maart 2012 (stuk 4) blijkt dat verzoekende partij een zware medicamenteuze behandeling dient te volgen, namelijk dominal 80 mg, cymbalta 60 mg en lormetazepam 2mg (stuk 4). De vermoedelijke behandelingstermijn wordt door dokter Derboven beschouwd als onbepaald. Indien de behandeling wordt stopgezet, voorziet de dokter mogelijk zelfmoord: (...). Voor wat betreft de prognose stelt dokter D. dat de terugkeer van verzoekster naar het land van herkomst een catastrofe zou zijn en tegen de medische ethiek en deontologie: (...). Het feit dat dokter D. in het standaard medisch attest dd. 15 maart 2012 voorhoudt dat de duur van de noodzakelijke behandeling moet bepaald worden op ‘onbepaald’ en een prognose of evolutie voorziet van een mogelijke zelfmoord, indien de behandeling wordt stopgezet. wijst er op dat de aandoening waar verzoekende partij aan lijdt, wel degelijk ernstig is. Door de medische regularisatieaanvraag dd. 22 maart 2012 van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren op grond van het feit dat uit het voorgelegd medisch attest niet zou blijken dat verzoekende partij niet zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt, blijkt dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit alle inhoudelijke elementen die in het standaard medisch attest werden aangehaald, heeft onderzocht. De werkwijze die verwerende partij hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur! Verwerende partij kan dan ook, gelet op bovengaande vaststellingen, onmogelijk voorhouden dat de ziekte waar verzoekende partij aan lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ernstige ziekte. De bestreden beslissing druist in tegen de bedoeling van de wetgever om ziektes, die een manifest gebrek vertonen aan ernstigheid, uit te sluiten van de mogelijkheid om een medische regularisatieaanvraag in te dienen. Dergelijke redenering is onredelijk en in strijd met artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat motivering afdoende moet zijn. De verwerende partij is heel summier in zijn motivering van de bestreden beslissing: (...). De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom zij de medische aandoening waar aan verzoekende partij lijdt, niet ernstig is. Er wordt evenmin

aangehaald waarom verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de bij de medische regularisatieaanvraag dd. 22 maart 2012 voorgelegde medisch standaard getuigschrift. Immers, in dit attest wordt duidelijk aangehaald dat een medische follow up en een medische behandeling noodzakelijk is. De bij de medische regularisatie aanvraag dd. 22 maart 2012 bijgevoegd standaard medisch getuigschrift toont duidelijk aan dat de verzoekende partij lijdt aan een medische aandoening waarbij een adequate behandeling noodzakelijk is. Verzoekende partij is afkomstig van de Russische

Federatie. De gezondheidszorg in Rusland is geheel ondermaats. Uit de in de medische regularisatieaanvraag van 22 maart 2012 geciteerde objectieve informatie blijkt meer dan genoegzaam dat verzoekende partij in haar land van herkomst niet de nodige medische zorgen zal kunnen krijgen. Er is een groot tekort aan medisch personeel, met daarnaast beperkte medische faciliteiten. In de publieke sector zijn er lange wachttijden alvorens er een behandeling kan worden opgestart. De private ziekenhuizen zijn enkel toegankelijk voor personen die over voldoende financiële middelen beschikken. In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met de mogelijke stopzetting van de behandeling. Bij een terugkeer naar het land van herkomst zullen de medische problemen verergeren. De bestreden beslissing maakt in dit opzicht dan ook een schending van artikel 3 E.V.R.M. uit. Tot slot kan, gelet op voorgaande uiteenzetting, geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij. Immers, uit het voorgelegde standaard medisch attest dd. 15 maart 2012 blijkt duidelijk dat de verzoekende partij lijdt aan een aandoening die ernstig is en die zonder de noodzakelijke medische behandelingen, een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt. De beslissing van verwerende partij, om de medische regularisatie aanvraag van verzoekende partij, ingediend op 22 maart 2012, onontvankelijk te verklaren is dan ook niet redelijk. De bovenstaande rechtsregels worden dan ook in de bestreden beslissing zonder meer geschonden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekster voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

4° indien de in § 1, vijfde lid vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.”

In casu heeft de gemachtigde de medische stukken van verzoekster overgemaakt aan de ambtenaar-geneesheer opdat deze conform artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet een advies kan geven over de door verzoekster ingeroepen ziekte. De ambtenaar-geneesheer heeft het medisch getuigschrift dat verzoekster heeft voorgelegd bij haar aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekster ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In het medisch advies van 14 maart 2012 wordt door de ambtenaar-geneesheer het volgende gesteld:

“Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderde stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) dd 21/11/2011 en de bijlage waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelt, blijkt dat de beschreven aandoeningen niet beschouwd kunnen worden als direct levensbedreigend. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verzoeksters aanvraag niet op kennelijk onredelijke wijze onontvankelijk verklaard.

De Raad merkt op dat het EHRM in de zaak D. vs The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) motiveerde dat er slechts sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is, volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC